

Til kapitel 4. Straffuldbyrdelsen (bet. s. 63-69).

(a) Genindsættelse (bet. s. 63).

1) Arbejdsgruppen foreslår bestemmelsen i straffelovens § 40, stk. 1, om overtrædelse af prøveløsladelsesvilkår ændret, således at det af formuleringen — som det er tilfældet i straffelovens § 60, stk. 1 — fremgår, at frihedsberøvelse, d. v. s. genindsættelse, i anledning af vilkårsovertrædelse ikke er hovedreglen eller en ligeværdig regel med de regler, der anviser iværksættelse af andre foranstaltninger i anledning af overtrædelsen. Arbejdsgruppen foreslår, at genindsættelse til fuldbyrdelse af reststraffen kun skal kunne ske „under særlige omstændigheder“. Med hensyn til anvendelsen af denne bestemmelse foreslår man, at genindsættelse kun undtagelsesvis skal finde sted, efter at 6 måneder af prøvetiden er forløbet.

I overensstemmelse med en anbefaling fra den nordiske strafferetskomité i betænkning nr. 3/1970 om prøveløsladelse foreslår arbejdsgruppen samtidig en smidigere regel i straffelovens § 40, stk. 4, om prøveløsladelse efter genindsættelse på grund af nyt strafbart forhold. Efter den gældende bestemmelse skal ved afgørelsen om fornyet prøveløsladelse den resterende del af straffen i forbindelse med den nu idømte straf betragtes som en ny straf. Arbejdsgruppen foreslår, at prøveløsladestermenerne i § 38 ved genindsættelse alene skal beregnes i forhold til den nye dom. Man undgår herved, at en beskeden aktuel kriminalitet obligatorisk medfører en uforholdsmæssig lang frihedsberøvelse som følge af afsoning af en reststraf af lang varighed.

2) Til brug for sine overvejelser har straffelovrådet fra direktoratet for fængselsvæsenet modtaget en redegørelse for direktoratets praksis i sager om genindsættelse. Redegørelsen er optaget som bilag 4 til rådets udtalelse.

3) Det er straffelovrådets opfattelse, at arbejdsgruppens forslag, hvorefter genindsættelse ved vilkårsovertrædelse kun undtagelsesvis bør kunne finde sted, når der er forløbet 6 måneder af prøvetiden, ikke bør gennemføres. Man er vel klar over, at det forhold, at den prøveløsladte har holdt sig kriminalitetsfri i en længere del af prøvetiden, ofte vil være et (af de) forhold, der taler imod genindsættelse. Tidsfaktoren kan

imidlertid ikke være eneafgørende herfor. Afgørelsen må bero på en helhedsvurdering, hvori også indgår andre hensyn, f. eks. den prøveløsladtes personlige forhold og arten og grovheden af en eventuel ny kriminalitet, herunder specielt om der er tale om ny ligeartet kriminalitet. Straffelovrådet finder endvidere, at der ikke i arbejdsgruppens materiale er tilvejebragt tilstrækkeligt grundlag for at antage, at en eventuel tidsbegrænsning af den normale genindsættelsesadgang skal være 6 måneder. Man må overhovedet anse det for tvivlsomt, om man med nogen fordel vil kunne anvende en særlig tidsbegrænsning inden for den fastsatte prøvetid. En praksis i overensstemmelse med arbejdsgruppens forslag vil således indebære en nærliggende risiko dels for en forringelse af muligheden for at opnå de resultater, man tilsigter at opnå med en prøveløsladelse, dels for en nedbrydning af respekten for de vilkår, der stilles ved prøveløsladelsen. Man anser det endvidere for principielt uacceptabelt, at der på den ene side udmåles prøvetider af en bestemt længde, samtidig med at man anerkender, at en af de væsentligste virkninger af den løsladtes status som prøveløsladt ophører før terminens udløb.

Straffelovrådet vil derimod finde det mere konsekvent og hensigtsmæssigt at ændre bestemmelsen i straffelovens § 39, stk. 1, 2. punktum, således at den heri foreskrevne minimumstid for prøvetiden på 1 år bortfalder. Ved en sådan ændring vil man give de prøveløsladende myndigheder adgang til i højere grad at udmåle prøvetiden under hensyntagen til de individuelle forhold i den enkelte sag. Samtidig vil bestemmelsen komme i bedre overensstemmelse med reglen i § 56, stk. 3, om prøvetiden ved betingede domme. Straffelovrådet foreslår på dette grundlag, at bestemmelsen i § 39, stk. 1, 2. punktum, affattes således:

„Prøvetiden kan ikke overstige 3 år“.

Straffelovrådet finder i den forbindelse anledning til at udtale, at det er rådets opfattelse, at der i praksis er en tendens til i medfør af straffelovens § 39, stk. 2, at fastsætte vilkår om tilsyn uden nøjere prøvelse af behovet for tilsyn i det enkelte tilfælde, uanset at behovet for tilsyn må anses for tvivlsomt. Dette forhold kan formentlig til dels tilskrives formuleringen af bestemmel-